

Arrest

nr. 72 867 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 10 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2011 waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf wordt geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DEKUYPER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 juni 2006 een asielaanvraag in. Op 28 juni 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18 september 2006 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, naar aanleiding van het dringend beroep van verzoeker, dat verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk is. Op 12 februari 2007 beslist de commissaris-generaal verzoeker niet te erkennen als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Het beroep hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 540 van 3 juli 2007 verworpen. Op 29 oktober 2007 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 15 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 9 september 2008 tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Het beroep hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 21 826 van 12 februari 2008.

1.3. Op 29 januari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 18 februari 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag. Op 13 juni 2008 wordt het beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 12 535.

1.4. Op 22 september 2008 wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 11 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 11 oktober 2010 beslist de gemachtigde dat verzoeker gemachtigd wordt tot tijdelijk verblijf, geldig tot 2 november 2011. De voorwaarden voor verlenging worden hierbij opgesomd.

1.8. Op 13 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van artikel 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 en 12 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van dit tijdelijk verblijf werden gesteld:

"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning dient minstens een van de volgende personen volgende documenten voor te leggen:

M., B. {...}

M., M. {...}

een nieuwe arbeidskaart B

een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling

een recent arbeidscontract

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien zij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning het bewijs van hun identiteit en nationaliteit leveren in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister."

Overwegende dat meneer zijn oude arbeidskaart B voorlegt (VGB288940) geldig tot 03.10.2011 en slechts geldig bij de werkgever A., W. {...}.

Overwegende dat uit nazicht van de personeelsdatabank blijkt dat betrokkene sinds 31.03.2011 niet meer bij de oude werkgever tewerkgesteld is.

Hij, noch zijn echtgenote leggen een nieuwe arbeidkaart B voor

Overwegende dat mevrouw M., M. {...} het verblijfsstatuut van haar echtgenoot volgt evenals hun minderjarige kinderen M., R. {...}; M., A. {...} en M., N. {...}.

Wordt vastgesteld dat betrokkene en zijn gezin niet voldoen aan de aan hun verblijf opgelegde voorwaarden. Om deze reden kan hun BIVR 'tijdelijk verblijf' (A-kaart) geldig tot 02.11.2011 niet meer worden verlengd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Voorts voert hij de *"overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht"* aan.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Enig middel overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht; Van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; Van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991); Van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 02.11.2011 niet meer verlengd kan worden; Dat in de bestreden beslissing als voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijk verblijf werd gesteld dat een nieuwe arbeidskaart B, een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling en een recent arbeidscontract dient te worden voorgelegd; Dat betrokkene een nieuwe arbeidskaart B heeft aangevraagd (dossiernummer 1 418471/40) (zie stuk 2), een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling (zie stukken 3) en een recent arbeidscontract (zie stuk 4) heeft voorgelegd; Dat in de bestreden beslissing werd gesteld dat verzoeker, noch zijn echtgenote een nieuwe arbeidskaart B voorleggen; Terwijl overeenkomstig artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestuurshandelingen van de besturen moeten worden gemotiveerd; dat overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat (de opgelegde motivering in de akte) afdoende moet zijn; Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat de motivering afdoende is in de mate dat zij de beslissing kan verantwoorden; Dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet de administratieve beslissingen met redenen moet worden omkleed; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; Van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Dat substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen werden geschonden, Dat het middel ernstig is."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, machtsafwending en machtsoverschrijding merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze beginselen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Verzoeker betoogt in essentie dat hij een nieuwe arbeidskaart B heeft aangevraagd en dat hij bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling en een recent arbeidscontract heeft voorgelegd. Verzoeker voegt daartoe stukken bij het thans voorliggend verzoekschrift. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing dan ook verkeerd gemotiveerd is.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers verblijf bij beslissing van 11 oktober 2010 tijdelijk geregulariseerd werd in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, en dit tot 2 november 2011. Deze beslissing bevatte tevens de voorwaarden voor verdere verlenging, namelijk:

“Minstens drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning dient minstens een van de volgende personen volgende documenten voor te leggen: M. B. {...}, M. M. {...}

1.een nieuwe arbeidskaart B

2.een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling

3.een recent arbeidscontract

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien zij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning het bewijs van hun identiteit en nationaliteit leveren in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister. {...}”

Deze beslissing wordt verzoeker betekend op 14 oktober 2010. Op 25 augustus 2011 faxt de stad Oostende de aanvraag tot verlenging van de verblijfstitel door, samen met de voorgelegde stukken. Deze stukken betreffen: een interimcontract op naam van verzoeker, een loonbrief op naam van verzoeker, een arbeidskaart B geldig tot 3 oktober 2011 op naam van verzoeker, een arbeidskaart C op naam van M.M., een loonoverzicht en een arbeidsovereenkomst op naam van M.M. Daar geen nieuwe, geldige arbeidskaart B werd voorgelegd, verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij schrijven van 30 augustus 2011 een nieuwe geldige arbeidskaart B voor te leggen. Op 13 september 2011 faxt verzoeker zijn oude arbeidskaart B nogmaals door.

Zoals blijkt uit voorgaande was verzoeker op de hoogte van de voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijfstitel, waaronder het voorleggen van een nieuwe arbeidskaart B. Evenwel heeft verzoeker nagelaten een nieuwe arbeidskaart B voor te leggen. Ook zijn echtgenote M.M. heeft geen nieuwe arbeidskaart B voorgelegd. Derhalve is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde geweigerd heeft het tijdelijk verblijf van verzoeker verder te zetten nu hij niet voldaan heeft aan de voorwaarden daartoe. Het betoog van verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoeker noch zijn echtgenote hebben een nieuwe arbeidskaart B voorgelegd, dit terwijl zij wisten dat dat een voorwaarde betrof voor de verdere verlenging van hun verblijfstitel. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij een nieuwe arbeidskaart B heeft aangevraagd, ziet de Raad niet in hoe dergelijk betoog afbreuk kan doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. Immers diende verzoeker of zijn echtgenote tenminste drie maanden voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning een nieuwe arbeidskaart B voor te leggen, hetgeen niet gebeurd is. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER